

Haar laatste fout

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout*

Carla Kovach

HAAR LAATSTE FOUT

Holly had veel vijanden,
maar wie van hen was in staat tot moord?

Vertaald door Barbara Lampe

ISBN 978-90-225-9828-3

ISBN 978-94-023-2055-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6587-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Last Mistake*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagontwerp en -beeld: © Clarkevanmeurs Design, bewerkt door DPS

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Carla Kovach

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Haar laatste fout is opgedragen aan ouders, stiefouders, voogden, tantes en ooms, broers en zussen, grootouders, pleegouders, adoptieouders en goede vrienden; iedereen die op een of andere manier is betrokken bij het opvoeden van een kind. Het is verschrikkelijk moeilijk om te weten of je het goed doet, maar blijf gewoon je uiterste best doen. Xxx.

PROLOOG

Donderdag, 9 april 2020

Holly rende de gang op. In haar haast liet ze de zwangerschapstest vallen. Het brandalarm ging af. Ze snelde door de hal, gleed met haar sokken over de laminaatvloer en graaide naar de theedoek op het aanrecht. Met bonkend hart legde ze een beschermende hand op haar buik. Hij was plat. Het zou nog weken duren voordat je het zou zien, dus ze had tijd om zelf te wennen aan het idee dat haar leven zou veranderen, als het tenminste mogelijk was om daaraan te wennen.

Ze deed de oven open en proestte toen de rook in haar longen kwam. Ze reikte in de oven, haalde de cannelloni eruit en liet de loodzware ovenschaal bijna vallen op de onderzetter. ‘Verdorie!’ riep ze toen ze haar pink brandde aan het gloeiendhete glas. Ze was geen keukenprinses en dat wist ze zelf ook. Ze zette het raam open van haar appartement op de bovenste verdieping, hoestte de rook uit haar longen en liet frisse lucht door de ruimte circuleren. De geur van kruidige knoflook was vervangen door een misselijkmakend bitter aroma. Toen het alarm weer stil was, legde ze een hand op haar hart in een poging het tot bedaren te brengen. Ja, ze had het avondeten laten verbranden, maar verder was er niets ergs gebeurd, afgezien van haar verbrande pink. Daar zou vast en zeker een blaar op komen.

Nu wist ze in ieder geval waarom ze zich de laatste tijd zo be-roerd had gevoeld. Eerst dacht ze dat ze iets verkeerd had gegeten. Het begon die avond nadat ze een kip niet helemaal gaar had ge-kookt, ongeveer vier weken geleden. Zonder zich te realiseren dat het vlees nog een beetje roze was, had ze er een hapje van genomen. Hij had het wél op tijd doorgehad en was weggegaan om een pizza te halen. Uren later hadden ze lachend in bed liggen rollebollen, zonder nog aan de kip te denken. Ze trok haar neus op toen ze zich herinnerde hoe ze zich de volgende ochtend had gevoeld. Door die kip was ze nergens meer toe in staat geweest. Ze had in bed gelegen, alleen, met een emmer onder handbereik terwijl de kamer draaide als een schip op ruwe zee.

De bel ging. Ze haastte zich terug door het appartement en wierp in het voorbijgaan een vluchtige blik in de spiegel. Haar rode haar was nog steeds opgestoken, afgezien van een paar grappig losge-sprongen plukjes, precies zoals hij het leuk vond. Haar mascara was niet uitgelopen door de rook uit de oven; ze zag er goed uit. Maar de geur zou nog niet uit haar appartement verdwenen zijn wanneer hij de bovenste verdieping bereikte. Die grandioze mislukking in de keuken zou ze niet kunnen verbergen.

Toen ze even omlaag keek, zag ze de zwangerschapstest op de grond liggen. Die zou ze nog even moeten verbergen, totdat hij vanavond tot rust was gekomen. Een glimlach verspreidde zich over haar gezicht. Deze baby zou hem een kans geven haar te tonen wat hij voor de liefde overhad. Ze wilde een toekomst met hem en daar zou ze vol voor gaan. Hij had haar zoveel dingen beloofd; nu was het tijd om die beloftes waar te maken. Dit was precies het duwtje dat hij nodig had. Het zou hem een zetje geven naar een nieuw leven.

‘Ik zie dat je het eten hebt laten aanbranden, Holly,’ zei hij toen hij binnenkwam en de deur achter zich sloot met een bos rode an-

jers in zijn hand. Holly – hij sprak haar naam uit alsof het een leesteken was. Ze wist niet precies of zijn toontje haar irriteerde of opwond. Hij klonk als een leraar die op het punt stond om zeer gedetailleerd te gaan uitleggen waarom ze een onvoldoende had gehaald, of een ontevreden baas die *Je zult beter moeten presteren* ging zeggen.

Snel stak ze de test in haar zak, terwijl hij zogenaamd door de rook waadde. Ze nam de bloemen aan en sloeg haar armen om zijn schouders, keek hem diep in zijn ogen en drukte haar lippen op de zijne. Zijn hand gleed naar beneden en bereikte bijna het bewuste staafje dat uit haar zak stak. Snel vlocht ze haar vingers door de zijne en leidde zijn handen naar haar borsten.

‘Wat een aangename verrassing. Hoezo avondeten?’ Ze voelde zijn andere hand achter in haar strakke spijkerbroek gaan, waarna hij haar omdraaide en tegen de muur drukte. Ze drukte de test snel dieper in haar zak. ‘God, wat heb ik dit gemist.’

Lachend duwde ze hem zachtjes weg. ‘Rustig, jij. Ik moet deze bloemen in een vaas zetten. Zullen we eerst iets drinken?’

Hij liep achter haar aan naar de keuken, waar hij een fles wijn uit het rek naast het kleine tafeltje haalde. ‘Wat dacht je van een merlot? Dat past goed bij verbrande dinges.’

‘Hou op.’ Ze gaf hem een speels klapje en zette de bloemen in een vaas. ‘Het is cannelloni en ik heb het weten te redden.’ Ze beet op haar onderlip, keek hem door haar lange wimpers aan. Daarna pakte ze twee borden en begon op te scheppen. ‘Ga maar aan tafel, ik breng het wel.’

‘Wijn? Of heb jij liever een biertje?’

Hij wist dat ze niet zo van wijn hield. ‘Niets. Ik heb al wat.’ Ze knikte naar het glas limonade dat ze van tevoren had ingeschonken.

Een windvlaag liet de jaloezieën rammelen en bracht de geur van de patatzaak aan de hoofdstraat mee naar binnen. Ze deed het raam

dicht en slikte. Als er iets was waar ze vanavond misselijk van werd, dan was het wel de geur van gefrituurde vis gemengd met aangebrande cannelloni.

‘Wil je niet met me proosten? Een van mijn investeringen is...’ Hij was even stil. ‘Laat ik zeggen dat het een goede dag was in de horecasector. Ik kan nog niet in detail treden, want dat brengt ongeluk.’ Hij pakte zijn vork op, klaar om te gaan eten.

Ze zette de borden op tafel en stak de kaars aan. Ondertussen ging haar hart tekeer. Eerst de baby en nu dit nieuws over zijn investering. Alles liep op rolletjes. Ze had het niet beter kunnen plannen. Veel mensen zouden gekwetst zijn, maar zoals hij al zo vaak had beloofd, zouden ze gaan verhuizen en een nieuw leven beginnen. Het hele afgelopen jaar had hiertoe geleid. ‘Betekent dat wat ik denk dat het betekent?’

Zijn schouders verstijfden. ‘Je weet dat ik nog niets kan beloven, dus zullen we er maar over ophouden, Holly?’

‘Maar...’

‘Hou erover op, zei ik!’ Hij gooide zijn vork met een knal op tafel, waardoor zijn wijnglas omviel. ‘Kijk nou wat je doet.’

Wat een bijzonder moment had moeten zijn, was zojuist helemaal verpest. Het staafje in haar zak, dat haar net had laten weten dat ze een zeer gewenst nieuw leventje in zich droeg, dreigde onder de druk te knappen. Ze probeerde zo stijf en stil mogelijk te blijven zitten.

Met gebalde vuisten keek hij dwars door haar heen.

Toen banjerde hij op zijn bruinleren brogues naar het aanrecht waar hij de wijn van zijn schone, nette overhemd begon te veggen. Het was kennelijk een grote dag voor hem geweest, want gewoonlijk zag ze hem in een overhemd met een spijkerbroek. Er was dus iets bijzonders gebeurd, maar dat maakte nog niet goed dat hij zo tegen haar praatte.

Met trillende vingers liet ze het staafje op tafel vallen. Ze was niet van plan geweest om het hem op deze manier te vertellen, maar ze kon het niet langer voor zich houden. ‘Er moet iets veranderen. Ik hou van je, maar je kunt niet meer zo tegen me tekeergaan.’

Er viel een traan in haar sla. Het druppeltje op het blaadje botersla glinsterde in het kaarslicht. Ze kon hem niet aankijken, wilde zijn gezicht niet zien op het moment dat het tot hem doordrong. Ze zou een baby krijgen, dat stond vast. Het had goed nieuws moeten zijn, maar nu zat ze boven haar eten te huilen, terwijl hij zich druk maakte om gemorste wijn.

‘Het spijt me, ik had niet moeten schreeuwen. Wat is dit? Is dit een grap of zo? Zeg dat het een grap is.’ Hij knielde voor haar neer.

Hoofdschuddend barstte ze in luide snikken uit. Waarom kon hij er niet net zo blij mee zijn als zij? Het was niet alsof ze het nog nooit over hun toekomst hadden gehad, of over het feit dat zij ooit kinderen wilde. Het enige verschil was dat het wat eerder gebeurde dan verwacht. Ze had hem nodig. Ze kon het niet allemaal alleen doen. Een van zijn investeringen was blijkbaar een financieel succes. Hij kon zijn zaken in Cleevesford van de hand doen en dan hoefden ze hier nooit meer terug te komen. Het enige wat hij hoefde te doen was de sprong wagen. Het zou allemaal goedkomen. Dat had hij haar beloofd.

Ze keek op. Er was geen spoortje van geluk te traceren in zijn grimas. Nu wist ze dat ze er alleen voor stond. Waarom had ze zich zo in de luren laten leggen? Iedereen zou haar uitlachen.

‘Hou daarmee op, kom.’ Hij legde zijn armen om haar schouders en trok haar tegen zich aan, terwijl zij steeds luider snikte. ‘Ophouden, zei ik.’

‘Ik krijg een baby, daar kan ik niet zomaar mee ophouden. Moet je jou zien. Ik heb alles opgegeven om er voor je te kunnen zijn, heb al je beloftes voor zoete koek geslikt. Dit is het moment waarop je

me had kunnen laten zien hoeveel ik voor je beteken, maar ik snap het al. Eindelijk zie ik wie je echt bent. Je houdt alleen van jezelf. Rot dan maar op.’ Ze pakte de slabak en smeede de sla tegen zijn borstkas. Ze zou in haar eentje een baby krijgen, net zoals haar moeder had gedaan. Zo had ze het zich niet voorgesteld. ‘Het enige waar ik spijt van heb is dat ik een heel jaar heb verspild aan iemand zoals jij.’

‘Je kunt deze baby niet krijgen, dat weet je best.’ Hij gooide de slablaadjes van zich af en kwam overeind. Een adertje in zijn slaap klopte, terwijl hij haar bleef aankijken.

Ze was niet bang voor hem. Hij was niet de eerste man in haar leven die vond dat hij altijd gelijk moest krijgen. Ze was ouder en wijzer geworden, ze zou er niet nog een keer intrappen. Hij kon boos kijken wat hij wilde, ze zou deze baby hoe dan ook krijgen, of hij nu in haar leven was of niet. Was het een slechte beslissing? Misschien. Was het wat zij wilde? Zeker weten, slechte beslissing of niet.

‘Dat kan ik wél en dat zal ik ook zeker doen. Het is mijn lichaam en mijn keuze.’ Ze stond op en liep naar de gang met hem achter zich aan. ‘Wegwezen.’ Ze wees naar de deur. Het was voor het eerst dat ze hem zo onredelijk had zien doen en het zou ook meteen de laatste keer zijn. Hij zou nooit meer op die toon tegen haar praten.

‘Ik ga. Verwacht niets van mij als je niet bereid bent te luisteren naar wat ik wil. Ik neem nog contact op over alles wat we moeten afsluiten.’

‘Bla bla bla. Het heeft altijd alleen maar om jou gedraaid. Ik weet niet waarom ik dacht dat het anders zou lopen. Ga weg.’ Met de rug van haar hand veegde ze haar neus af. Ondertussen bekeek ze hem via de spiegel die in de gang hing, dezelfde spiegel waarin ze een halfuur geleden nog vrolijk haar rode krullen had geïnspecteerd voordat ze de deur voor hem opendeed. Haar blauwe ogen waren

nu roodomrand. Ze schrok toen hij merkte dat ze naar hem keek. ‘Ga weg, zei ik, anders bel ik de politie.’ Haar hart ging tekeer. Waarom ging hij nou niet gewoon weg?

‘Jij denkt dat je dit zomaar kunt doen.’ Hij drukte haar tegen de muur en sloot zijn handen om haar keel.

Ze kreeg geen lucht meer door de druk. Zijn nagels prikten in haar nek. Happend naar adem pakte ze zijn polsen vast, maar hij was zo sterk dat ze geen kant meer uit kon. Haar hartslag bonkte in haar hoofd, steeds luider, tot ze sterretjes begon te zien. Ze zag zijn grijns nog, rook de wijn op zijn adem en rilde toen ze zijn erectie voelde. Een jaar lang had ze een relatie met hem gehad en nu pas besepte ze dat ze helemaal niets over hem wist.

Hij liet los en ze zakte in elkaar op de grond, nog net in staat om haar hand beschermend op haar buik te leggen.

Hij had haar gespaard.

Op het moment dat ze naar hem had gezwaaid in de Angel Arms, al die maanden geleden, had ze haar eigen leven verwoest. Ze had moeten luisteren naar dat stemmetje in haar hoofd, dat haar vertelde bij hem uit de buurt te blijven omdat hij niet goed voor haar was. Sindsdien had ze stiekem van hem genoten. En het was niet alsof ze hem toen pas voor het eerst had ontmoet. Ze kende hem al veel langer. Maar vanaf dat moment leerde ze hem opeens veel beter kennen, op een manier die ze nooit voor mogelijk had gehouden.

‘Als je hier iets over zegt, vermoord ik je. Begrepen?’

Ze wreef over haar hals, hoopte dat hij zou vertrekken zodat ze een goed potje kon janken. Ze stond op het punt om alles te verliezen en dat wist hij. Met haar armen om haar lichaam geslagen bleef ze van hem wegstijven. Maar op dat moment dacht ze: ik ben een overlever, ik kom er wel overheen.

Zijn laatste woorden tolden door haar hoofd. *Als je hier iets over*

zegt... Nog een paar seconden langer en ze was er geweest. De waarschuwing was luid en duidelijk: *Als je je mond opendoet, ga je eraan.*

Zaterdag, 9 mei 2020

‘Op Kerry en Ed Powell, mijn mooie dochter en mijn nieuwe schoonzoon. Dit is voor degenen die niet naar Kreta konden komen. Geniet van de gratis consumpties en laten we er een feest van maken!’ De vader van de bruid gaf de microfoon terug aan de deejay. ‘Celebration’ van Kool & The Gang schalde uit de speakers en een aantal feestgangers voegde zich bij het gelukkige bruidspaar op de dansvloer. Maar Holly niet. Ze had de hele dag al haar glazen gelegd in de plantenbakken, het toilet en zelfs op een vloerkleed in de gang voor de kamer van Brendan en Lilly. Lilly was het slanke bruidsmisje, degene die haar goede vriendin niet op kosten had gejaagd omdat haar jurk uitgelegd moest worden vanwege een zwangerschap.

Ze raakte haar buik aan; erover wrijven zou te veel opvallen. Voelde ze iets bewegen? Ze glimlachte toen het opnieuw gebeurde. Kerry danste giechelend in haar meerlaagse bruidsjurk met Ed. Toen ontmoette ze Kerry’s blik. Heel even maar, maar dat was lang genoeg. Holly’s handen vielen langs haar zij en ze liet haar buik verder met rust.

Gewoonlijk zou iemand die in verwachting was dit nieuws willen delen en zou iedereen willen voelen hoe haar baby voor het

eerst bewoog, maar ze kon er niets over zeggen. Haar geluk was tegelijkertijd haar bron van schaamte.

Haar baby was een geheim. Haar relatie was een geheim. Ze werd doodziek van die geheimen. Niemand had tot nu toe iets door, maar ze kon haar baby niet veel langer verzwijgen.

De muziek stond hard. Ondanks de vrolijke dansers en drinkers om haar heen was ze helemaal niet in een feeststemming. Het was nog drukker geworden nu de avondgasten waren gekomen. Ze kromp ineen toen een groep mannen tegen haar aan botste om bij de bar te komen. Samuel Avery, de eigenaar van de pub, stond bier-tjes te tappen voor een van de gasten bij de extra bar en knipoogde naar haar. Ze keek snel weg. De andere mannen aan de bar begonnen te schreeuwen en te lachen, veel luidruchtiger dan de rest van de gasten. Ze bestelden een heel dienblad vol gratis drankjes. De vader van de bruid danste met zijn dochter en Ed trok zijn nieuwe schoonmoeder de dansvloer op. Francesca, een van de bruidsmeisjes, kwam weer binnen en draaide langzaam rondjes midden op de dansvloer. Ze zag eruit alsof ze op elk moment kon gaan overgeven.

Warm en misselijk, zo voelde Holly zich ook. De hertenbiefstuk met Citroentaart toe begon op te spelen. Ze had spijt van de petit-fours die ze daarna nog had gegeten. De laatste tijd werd ze van heel veel dingen misselijk en de geur van gebakken uien die van het warme buffet kwam, hielp niet. Ze tilde de zoom van haar grijs-groene, satijnen jurk op en liep naar het terras van Cleavesford Manor, waar ze een luchtje wilde scheppen. Het uitzicht op bossen en prachtige tuinen zou haar ook goed doen, nu ze werd overmand door claustrofobie en misselijkheid.

Hijgend ging ze met haar rug tegen de koele muur staan. De bonkende muziek op de achtergrond ging van Kool & The Gang over in ABBA's 'Dancing Queen'. Met haar leven zoals ze dat kende was het binnenkort afgelopen. Vandaag had ze een toneelstukje

opgevoerd toen ze zag hoe haar vriendin zich gaf aan de liefde van haar leven. Al dit geluk zou binnenkort voorbij zijn. Er waren leugens, heel veel, en die leugens zouden straks uitkomen en dan zouden er mensen worden gekwetst. Ze vroeg zich af of haar vriendinnen haar het verraad ooit zouden vergeven. Zij, Lilly, Kerry en Fran hadden zichzelf de Fantastische Vier genoemd toen ze nog op school zaten. Was het einde van een tijdperk in zicht?

Ze moest weer denken aan wat hij had gezegd: *Als je hier iets over zegt, vermoord ik je.*

Hij zou haar niet vermoorden. Hij zou haar baby niet vermoorden. Mensen zeggen dingen als ze kwaad zijn, holle woorden die er impulsief uitgegooid worden. Dat was het geweest. Hij zou haar niet vermoorden. Toen hij haar zo tegen de muur had gedrukt, was dat slechts een loos dreigement geweest. Ja, hij had haar bang gemaakt, ja, hij was ruw in bed, maar haar vermoorden? Mensen zeggen zoiets gemakkelijk, maar ze menen het niet.

Die gedachte stelde haar gerust.

In de verte ritselde iets. Holly draaide haar hoofd om. Twee mannen kwamen uit de donkere struiken achter in de tuin, gevolgd door iemand die ze maar al te goed herkende.

Dus zo kwamen al die extra gasten binnen. De stamgasten van de Angel Arms kwamen hierheen voor de gratis drank.

Ze schrok toen de microfoon van de deejay begon te piepen. Tafels werden omvergegooid en glazen stukgesmeten toen de deejay 'I predict a Riot' opzette. Verscheidene mannen kwamen vechtend de feestzaal uit. Ze dook nog net op tijd opzij om een langsvliegend stokbrood te ontwijken. Kerry gilte en haar moeder Alison hield haar in bedwang. Een van de corsages viel voor haar voeten neer toen de knokpartij langs haar kwam. Een anjer, dezelfde soort die hij altijd voor haar kocht. Ze schopte hem weg.

'Ik moet je spreken, nu.'

Hoe kwam hij nou hier? Ze had hem niet eens horen aankomen.

‘Jouw kamer, over een halfuur.’

‘Ik heb je niets meer te zeggen.’

Dit was geen goed moment. Het laatste wat ze wilde was een herhaling van hun laatste gesprek. Sindsdien had ze hem helemaal niet meer gezien. Ze zou hem echt niet nog een kans geven om haar tegen de muur te drukken en te dwingen afstand van haar kindje te doen. Ook die obsessie van hem om haar bij haar hals te pakken was die keer te ver gegaan. Dat was geen liefdesspelletje meer geweest; hij had haar beet gehad alsof hij het leven uit haar wilde knijpen. Ze wreef met haar vingertoppen over de beurse plek in haar nek.

‘Doe niet zo stom. We moeten praten. Alsjeblieft?’

Een zacht briesje bracht haar de helderheid die ze nodig had. Deed ze stom? Hij was degene die het niet meer over de baby wilde hebben. Ze keek hem aan, nam zijn smekende gezicht in haar op. Hij was niet meer de man die zo boos was geweest bij haar thuis, hij was de man die ze kende en van wie ze hield. Misschien was hij eindelijk bij zinnen gekomen. Misschien kreeg haar kindje toch de vader die het verdiende. Zijn hand streek langs de hare terwijl hij over zijn schouder keek.

Francesca was ook door de openslaande deuren naar buiten gekomen, met één arm voor zich uit gestrekt en een hand voor haar mond. Zo te zien had ze al een keer over haar bruidsmeisjesjurk heen gekotst en Holly had geen zin om de volgende lading af te wachten. Als ze dat zou zien, zou ze het zelf ook niet meer binnen kunnen houden, verfrissend briesje of niet.

De ongenode gasten vochten, het personeel probeerde de boel tot bedaren te brengen, de schoonmoeder kwam gillend als een speenvarken naar buiten gerend, en Holly voelde zich alleen maar verdoofd. Kon ze hem vertrouwen? Die vraag was het enige

wat haar bezighield, terwijl om hen heen de pleuris uitbrak.

Toen Francesca zich omdraaide, ging hij anders staan, zodat ze alleen zijn rug zou zien. 'Ik zie je zo. Ik ga even deze rotzooi regelen en dan kom ik naar boven.'

Holly liep bij hem vandaan, trok een handvol bloemen uit het bloemstuk op de tafel en haastte zich naar haar kamer. Toen ze de deur achter zich dicht sloeg, zag ze dat er anjerblaadjes tussen haar vingers door vielen. Ze ging op het bed zitten en raapte de bloemblaadjes van de vloer. Ze voelde zich in de war, maar ze zou afwachten wat hij haar te vertellen had.

Een halfuur verstreek, toen een uur. Als hij nog zou komen, wist ze wat ze aan hem had. Ze trok haar knieën tegen haar borst en deplaid tot haar kin. Hij kwam niet meer. Ze deed het licht uit en sloot haar ogen, negeerde de feestgangers onder haar slaapkamerraam. Zachtjes drukte ze op haar buik, in de hoop dat de baby weer zou bewegen, maar dat deed hij of zij niet. Het zachte gedreun van muziek in de verte had een hypnotiserend effect en al gauw verloren haar zware oogleden het gevecht tegen de slaap.

Met een bonkend hart schoot Holly overeind in bed. Een klop op de deur had haar droom verstoord. Ze struikelde bijna over haar jurk toen ze in het donker door de onbekende kamer naar de deur stommelde. De muziek van beneden was nog te horen, dus ze had vast niet meer dan een paar minuten geslapen, althans zo voelde het. Toen ze de deur opendeed zag ze eerst alleen een pijnlijke witte flits. Daarna kon ze vaag de donkere contouren van een hoofd onderscheiden tegen de achtergrond van het licht in de gang dat verdween toen de indringer de deur achter zich dichtdeed.

Haar neus deed pijn en het bloed spoot eruit. Waarom had hij haar geslagen? Hij zou komen praten. Ze probeerde iets te zien,

maar haar ogen stonden vol met tranen door de klap in haar gezicht. Was hij het eigenlijk wel? Ze zag alleen maar vage, donkere contouren. Nog een flits en pijn toen de indringer haar polsen vastgreep en haar op het bed gooide.

‘Pas op de baby,’ piepte ze. Misschien was hij gekomen om zijn dreigement uit te voeren. ‘Alsjeblieft, vermoord me niet. Ik heb niemand iets verteld.’

Het was naïef van haar geweest om weer over hem te twijfelen. Uit het niets kreeg ze nog een klap tegen haar hoofd. Ze moest hier weg.

Vechten. Slaan. Spartelen, loswrikken en wegrennen. Als ze eenmaal op de gang was, kon ze het op een gillen zetten. Dan zou er wel iemand wakker worden.

Ze deed haar mond open om te schreeuwen, maar de aanvaller deed een kussen over haar gezicht en drukte hard. Ze kreeg geen lucht meer, kronkelde om los te komen. Donker, ze kreeg haar ogen niet open. Droge stof met de smaak van wasmiddel vermengde zich in haar mond met het bloed dat achter in haar keel liep. Ze verdronk.

Vastgepind en gesmoord; het waren twee gevoelens die ze maar al te goed kende. De paniek kwam opzetten, terwijl ze vruchteloos naar adem hapte. Het geluid van haar eigen hart klonk luid in haar oren toen ze haar onderbroken droom afmaakte, de droom waarin ze met haar pasgeboren kindje door het park liep en mensen stopten om te zeggen hoe mooi ze was. In haar verbeelding was het een meisje. Het bewustzijn ontglipte haar terwijl ze bleef denken dat ze niet dood zou gaan; dat ze gespaard zou blijven, net als toen in het appartement, toen hij haar bij haar keel had gegrepen. Het was slechts een dreigement.

De bonkende hartslag in haar oren vervaagde en ze kwam in een andere wereld. Hier wandelde ze naar het kalme meer, met een

baby in haar armen om naar de eendjes te kijken. Toen hield het op. Alles hield heel even op. Het was alsof de tijd stilstond. Geen briesje, geen kabbelend water, de mensen bevroren als standbeelden. Wat gebeurde er? Het zonlicht werd steeds feller, verblindde haar, vulde het hele landschap tot ze niets meer zag en de nieuwe wereld van het niets betrad.

Het einde van het tienuurjournaal klonk door de kamer. Inspecteur Gina Harte drukte op Stop op de afstandsbediening. Ze had samen met haar dochter Hannah naar de film *The NeverEnding Story* gekeken. Als kind was het Hannahs favoriete film geweest en ze hadden hem samen al honderden keren bekeken, maar moesten er nog steeds om glimlachen. Hannah lag languit op de bank, met één hand zwevend boven een bak popcorn.

‘Ik vind het nog steeds een fijne film. Jammer dat Gracie het einde niet heeft gezien.’ Hannah legde de plaid over het kleine meisje dat op de grond in slaap was gevallen.

Plukken van haar lange, lichtbruine haar lagen over het kussen en een spoortje kwijl droop over haar wang.

Gina glimlachte. ‘Hoe gaat het met haar op de opvang?’

‘Goed. Ze vindt het heel leuk om met de andere kinderen te spelen. Ik kom elke dag thuis met een nieuw kunstwerk voor op de koelkast. Daarom heb ik er een paar meegenomen voor op jouw koelkast.’ Hannah zweeg even. ‘Ik vond het zo moeilijk om haar daar de eerste dag achter te laten.’

Het was al meer dan twintig jaar geleden dat Gina Hannah naar de peuterschool had gebracht, maar ze herinnerde het zich nog als

de dag van gisteren. Haar kleine meisje had meteen willen spelen met alle andere kinderen, terwijl Gina de brok in haar keel probeerde weg te slikken en de tranen in haar ogen stonden op weg naar de politieacademie.

‘Ze worden ontzettend snel groot,’ zei Gina. Haar relatie met Hannah was niet altijd zo goed geweest als nu. De afgelopen maanden hadden ze veel met elkaar gepraat. ‘Ik ben blij dat jullie langs zijn gekomen. Ik meen het. Ik geniet ervan als jullie hier zijn.’

‘Ik vind het heel fijn dat je een paar dagen vrij hebt genomen om tijd met ons door te brengen. Gracie babbelt altijd over jou. Je bent haar heldin.’

Ook nu kreeg Gina een brok in haar keel. Ze knielde op de grond en gaf haar kleinkind een kus op haar wang. ‘Ik zeg het niet vaak genoeg, maar ik vind dat je haar heel goed opvoedt. Ze is perfect.’

Hannah keek ongemakkelijk de andere kant uit.

Gina wist dat ze het moeilijk vond om een compliment aan te nemen.

‘Hoe is het met Greg?’

Hannah beet op de huid langs haar vingernagel. ‘Goed. Het gaat goed op zijn werk. Hij werkt nu voor een bouwbedrijf. Nieuwbouw. Volgende week is hij de hele week weg.’ Ze glimlachte geforceerd.

Gina herkende die poging om een façade op te houden. Een natuurlijke glimlach kost geen moeite, maar Hannah had een frons op haar voorhoofd die niet bij haar glimlach paste. Een verspringend spiertje op haar slaap verried dat ze haar kaken op elkaar klemde.

‘Het zit dus goed tussen jullie twee?’

‘Kon niet beter.’ Hannah deed de deksel op de bak popcorn en zwaaide haar benen van de bank af. Ze stond op, stapte over haar dochter heen en rekte zich uit.

‘Je weet toch dat je me alles kunt vertellen?’

Hannah schudde de kruimels van het kleedje waaronder ze had gelegen. ‘Ik hoef niets te vertellen. Gracie en ik zijn gelukkig. Het gaat goed met Greg. Mijn werk is leuk en sinds Gracie naar de opvang gaat werk ik meer uren.’

Gina wachtte af of ze nog een teken van ongemak zou opmerken.

‘Kijk niet zo naar me alsof ik een van je slachtoffers of verdachten ben, mam.’

‘Sorry. Slechte gewoonte van me.’ Ze was weer bijna te ver gegaan... bijna. ‘Wat zullen we morgen gaan doen?’

Hannah haalde haar schouders op. ‘Ik weet dat Gracie heel graag naar Cadbury World wil.’

‘Goed plan.’

Gina’s telefoon begon te zoemen op de koffietafel.

‘Als je tenminste beschikbaar bent.’

De naam van hoofdinspecteur Briggs verscheen op haar scherm-pje. Hij wist dat ze een week vrij had genomen.

Gespannen nam ze op. ‘Briggs?’

‘Het spijt me dat ik je bel. Ik weet dat je vrij hebt genomen, maar het vliegtuig van brigadier Driscoll heeft vertraging. Hij zit vast in Portugal en Wyre is op bezoek bij een vriendin in Staffordshire. Ze komt hierheen, maar ik moet iemand mee hebben naar Cleevesford Manor. Nu meteen. Het lichaam van een jonge vrouw is gevonden. Het lijkt om moord te gaan dus we hebben geen tijd te verliezen. Forensisch is onderweg. Zeg alsjeblieft dat je kunt komen.’

Hannah plofte weer op de bank, met haar blik strak op Gina gericht. Ze keek teleurgesteld.

‘Ik kan er over een halfuur zijn.’

‘Tot zo.’ Briggs hing op.

Er liep een rilling over Gina’s rug. Ze wist niet of dat kwam door het steeds roder wordende gezicht van Hannah of het vooruitzicht